

UZASADNIENIE

Powódka, B. P., wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5.350,45 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. Domagała się również zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że pismem z dnia 16 grudnia 2014 r. pozwany dokonał wyliczenia kosztów naprawy należącego do niej pojazdu marki B. o nr rej. (...) z tytułu wyrządzonej w nim szkody. Ustalono, że wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 4.647,81 zł. W ocenie powódki wycena pozwanego nie obejmuje wszystkich szkód powstałych w pojeździe wskutek zdarzenia, a koszt naprawy jest rażąco zaniżony w stosunku do rzeczywistej wartości uszkodzeń. Ponadto zdaniem powódki pozwany niezasadnie przyjął możliwość zastosowania w samochodzie części, będących zamiennikami części oryginalnych. W związku z powyższym powódka zleciła prywatną wycenę wysokości szkody. Wysokość tak ustalonych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 9.998,26 zł. Z uwagi na rozbieżności w dokonanych wycenach powódka odwołała się od decyzji pozwanego, domagając się korekty wyceny kosztów naprawy pojazdu, jednakże bezskutecznie. Ponadto pismem z dnia 12 czerwca 2015 r., doręczonym pozwanemu w dniu 16 czerwca 2015 r., wezwała go do zapłaty kwoty 5.350,45 zł. tytułem zwrotu różnicy w wysokości wypłaconego odszkodowania w stosunku do wartości rzeczywiście poniesionej szkody, ustalonej zgodnie z prywatną kalkulacją, sporządzoną na jej zlecenie, zakreślając jednocześnie 7-dniowy termin do uregulowania należności. Podkreśliła, że przedmiotowy samochód w momencie kolizji wyposażony był w części oryginalne, w związku z czym nie sposób przyjąć, że naprawienie szkody może nastąpić przez zamontowanie części innych niż oryginalne. Pozwany nie wypłacił jej żądanej należności. (k. 2-5)

Pozwany, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że nie kwestionuje, iż jako ubezpieczyciel na podstawie umowy ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 02 listopada 2014 r. W postępowaniu likwidacyjnym uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił odszkodowanie zgodnie z kalkulacją. W jego ocenie postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone prawidłowo, a wypłacona kwota w całości pokryła szkodę w majątku poszkodowanego. Podkreślił, że skoro pojazd powódki został wyprodukowany w 2000 r., a na rynku części samochodowych jest duża dostępność części zamiennych, pochodzących z rynku wtórnego, jak i części zamiennych innych niż oryginalne sygnowane logiem producenta pojazdu, istotne jest ustalenie, w jaki sposób pojazd został naprawiony. W ocenie pozwanego sposób naprawy pojazdu determinuje wysokość szkody oraz wskazuje, jaki sposób naprawy poszkodowany uznał za wystarczający do przywrócenia stanu sprzed szkody. Jego zdaniem powyższe argumenty dotyczą również stawki za roboczogodzinę. Jeśli bowiem pojazd został faktycznie naprawiony, to należy ustalić, jaką stawkę stosował warsztat naprawczy. Pozwany wskazał, że prawidłowo wyliczył wysokość szkody w pojeździe powódki, a roszczenia dalej idące są niezasadne. (k. 30)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 listopada 2014 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rej. (...), należący do powódki B. P.. Sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela - (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego na podstawie kalkulacji naprawy z dnia 11 grudnia 2014 r., nr (...), decyzją z dnia 16 grudnia 2014 r. przyznał i wypłacił powódce odszkodowanie w wysokości 4.647,81 zł.

(okoliczności bezsporne, dowód: decyzja z 16 grudnia 2014 r. k. 14, kalkulacja naprawy k. 15-17, akta szkody nr PL (...) k. 44-69)

Powódka nie zgodziła się z wysokością wypłaconego odszkodowania. Zleciła niezależnemu rzeczoznawcy wykonanie prywatnej opinii technicznej. Zgodnie ze sporządzoną wyceną, koszty naprawy pojazdu wyniosły 9.998,26 zł.

(dowód: opinia prywatna k. 9-13)

Powódka w dniu 09 lutego 2015 r. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu. Na skutek powyższego odwołania pozwany podtrzymał decyzję w przedmiocie wysokości ustalonego odszkodowania. Pismem z dnia 12 czerwca 2015 r. powódka wezwała ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 5.350,45 zł. tytułem zwrotu różnicy w wysokości wypłaconego odszkodowania w stosunku do wartości rzeczywiście poniesionej szkody, ustalonej zgodnie z prywatną kalkulacją naprawy, wyznaczając termin 7 dni od doręczenia przedmiotowego pisma.

(dowód: odwołanie z 9 lutego 2015 r. k. 18-20, wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k. 22-24)

W następstwie zdarzenia z dnia 25 listopada 2014 r. w pojeździe powódki uszkodzeniu uległy w stopniu kwalifikującym do wymiany: pokrywa bagażnika, zawias pokrywy bagażnika lewy i prawy, lampa zespolona lewa zewnętrzna, pas tylny kpl., zderzak tylny, czujnik odstępu tylny zewnętrzny lewy i lewy wewnętrzny, odbojnik tylny lewy, wspornik zderzaka tylny, belka wzmocnienia zderzaka tylnego. Średnia stawka jednej roboczogodziny, stosowana w okresie likwidacji szkody, wynosiła 110,00 zł. netto dla prac blacharsko-lakierniczych. Wartość rynkowa pojazdu przed szkodą z 25 listopada 2014 r. wynosiła 11.200,00 zł. Wysokość niezbędnych i celowych kosztów, pozwalających na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 11.929,91 zł. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wynosi 5.200,00 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej k. 90-96, kalkulacja naprawy k. 97-101, opinia uzupełniająca k. 137-138, k. 175-182)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał fakt, iż samochód powódki uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z 25 listopada 2014 r. oraz że sprawca kolizji posiadał w dniu zdarzenia ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów u pozwanego ubezpieczyciela.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił powódce kwotę 4.647,81 zł.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowią przepisy art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem, objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – zgodnie z art. 822 § 4 k.c. – może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Działanie sprawcy szkody, jaka wystąpiła w samochodzie powódki, należało ocenić w świetle przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Z kolei odpowiedzialność ubezpieczyciela, o której mowa w art. 39 i 40 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.) stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym obejmuje ona zarówno odpowiedzialność za własny, jak i cudzy czyn. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie,

jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 ww. ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W świetle cytowanych przepisów Sąd uznał, że pozwany, ponosząc odpowiedzialność wobec powódki, zobowiązany jest do pełnego pokrycia wyrządzonej szkody, co wynika z treści art. 361 k.c. Naprawienie szkody, polegającej na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego, następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty, odpowiadającej różnicy wartości pojazdu sprzed i po wypadku (zob. wyrok SN z 1 września 1970 r., II CR 371/70, wyrok SN z 20 kwietnia 1971 r.).

W przedmiotowej sprawie spór pomiędzy stronami dotyczył wysokości szkody w pojeździe powódki.

W celu zasięgnięcia wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej w osobie P. A.. Biegły sporządził opinię zgodnie z określoną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Opinia biegłego jest jasna, logiczna i spójna oraz odpowiada na zasadnicze kwestie, wymagające wiadomości specjalnych. Na skutek zastrzeżeń do opinii zasadniczej biegły sporządził opinie uzupełniające, w których przedstawił wartość pojazdu w chwili szkody oraz wartość pojazdu uszkodzonego. Zarówno opinia zasadnicza, jak i opinie uzupełniające zostały w sposób przekonywujący uzasadnione i nie zostały zakwestionowane przez strony żadnym zarzutem, który mógłby wywołać uzasadnione wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego. W związku z powyższym Sąd w całości podzielił wnioski, zawarte w opinii biegłego.

Mając na uwadze przedstawione powyżej rozważania, Sąd podzielać w pełni wnioski opinii biegłego, ustalił, iż wartość rynkowa brutto pojazdu powódki według stanu przed wypadkiem wynosiła 11.200,00 zł. Wartość pojazdu po szkodzie wynosi 5.200,00 zł. Ustalając wartość pojazdu w stanie uszkodzonym, biegły ostatecznie stwierdził, że prawidłowe jest tu wyliczenie wartości rynkowej pojazdu uszkodzonego według metody zredukowanego kosztu naprawy z uwzględnieniem uszkodzeń pojazdu, wykazanych w załączonej dokumentacji fotograficznej z akt szkody i wykazanych uszkodzeń, ujętych w kalkulacji naprawy A.. Również w tym zakresie Sąd podzielił w pełni opinię biegłego. Należało zgodzić się także ze wskazaną przez biegłego wysokością kosztów naprawy pojazdu powódki, które wynosiły 11.929,91 zł.

Tak wyliczona wartość pojazdu przed i po szkodzie z 25 listopada 2014 r. skutkuje zakwalifikowaniem szkody jako szkody całkowitej. Szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu sprzed jego uszkodzenia.

W tych warunkach, wobec przyjęcia przez Sąd tezy z opinii biegłego, należało uznać, że szkoda w pojeździe powódki, powstała na skutek zdarzenia z dnia 25 listopada 2014 r., jest to szkoda całkowita, a wartość tzw. pozostałości równa jest kwocie 6.000,00 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 805 i n. k.c., art. 361 k.c., art. 34 i nast. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.) oraz art. 481 § 1 i 2 k.c., art. 817 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.352,19 zł., stanowiącą różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym a wypłaconym (6.000,00 zł. – 4.647,81 zł.), jak w pkt 1 wyroku. Odsetki od kwoty 1.352,19 zł. Sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c., uwzględniając zmianę przepisów od dnia 01 stycznia 2016 r.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Do kosztów, poniesionych przez powódkę, Sąd zaliczył opłatę sądową od pozwu w kwocie 268,00 zł., zaliczkę na wynagrodzenie biegłego 300,00 zł., koszty zastępstwa procesowego 1.200,00 zł. oraz opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. (łącznie 1.785,00 zł.). Powódka wygrała proces w 25,3% i należne jej koszty wynoszą 451,61zł. Pozwany poniósł koszty 300,00 zł. z tytułu zaliczki na wynagrodzenie biegłego, 1.200,00 zł. z tytułu zastępstwa procesowego oraz 17,00 zł. tytułem opłaty od pełnomocnictwa (tj. łącznie 1.517,00 zł.) i wygrał proces w 74,7%, a zatem koszty mu należne od powódki wynoszą 1.133,20 zł. Ostatecznie na rzecz pozwanego należało zasądzić od powódki różnicę ww. kwot, tj. 681,59 zł. (1.133,20 zł. – 451,61 zł.; pkt 3 wyroku).

O tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa wydatkach orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach w sprawach cywilnych (Dz.U. 2016.623 j.t.) i art. 100 k.p.c. Powódka przegrała proces w 74,7%, a pozwany w 25,3%, wobec czego winni w takiej części pokryć tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa wydatki. Kwotę tę (420,09 zł.) rozdzielono między stronami stosownie do stopnia przegranej, nakazując ściągnięcie od powódki kwoty 313,80 zł., a od pozwanego 106,29 zł., o czym orzeczono w pkt 4 wyroku.

SSR Agnieszka Brzoskowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...).

O., dnia 10 lipca 2017 r. SSR Agnieszka Brzoskowska